

Onbekommerd Onderbanken...

Het is vrijdagmiddag en ik besluit – gewaarschuwd door de onheilspellende weersverwachting voor morgen – de Maastrichterweg (windbeschermt door de graften) af te lopen tot aan het viaduct van Etzenrade en vervolgens via het Tommerwegske (snerpende Noordenwind in de rug) en Grachtweg terug te keren naar Raath. Ik stel mij voor dat het een eenzame wandeling wordt, want het is bitterkoud en overal ligt er sneeuw en is het glad. In de “ voor auto’s en motoren afgesloten” Maastrichterweg moet ik opzij springen voor een rode personenauto. Ik kon de auto niet horen omdat er op dat moment een AWACS vliegtuig zeer laag over bulderde. “Wat heeft die in hemelsnaam hier verloren?” dacht ik kijkend naar het verdwijnend voertuig. Tegelijkertijd bedacht ik dat die vliegende lawaai - ondingen al bijna als vanzelfsprekend ervaren worden!

Ter hoogte van het immense bergingsbassin zie ik de mistletoebosjes duidelijk in enkele verstarde hoge populieren wapperen. Wanneer zal men deze populieren onder een of ander voorwendsel vellen? Dan is het ook gedaan met de acht stuks maretakken die hier nog hangen. Zou men daar oog voor hebben of gaat men blindelings voort in een niet aflatende drang naar z.g. “onderhoud” in het buitengebied?

De Maastrichterweg, het verbindingsweggetje en het Tommerwegske vertonen veel sporen in de sneeuw van te veel en illegaal autoverkeer, ondanks alle verbodsborden! Op het Tommerwegske – grotendeels onverhard – heeft men zelfs geveegd of sneeuw geschoven. Je vraagt je af wie zoiets doet en of daar opdrachten voor zijn.... n.b. voor een onverhard en afgesloten veldweggetje in de “middle of nowhere”.

Intussen komt de tweede AWACS uit de grauwgrijze luchten gedoken en giert over de kerk van Schinveld om na een enkele minuut weer donderend door te starten richting Duitsland. De verkrachte en verscheurde stilte van het winterlandschap achter zich latend.....

De Grachtweg naderend, komt vanuit de Gracht een wit bestelautootje aarzelend aanrijden. Als ik dan vervolgens richting Bingelrade afbuig, schiet het witte wagentje schielijk het geruimde Tommerwegske in. “Die heeft wat te verbergen” denk ik, ook de chauffeur durft nauwelijks in mijn richting te kijken, laat staan te groeten. Stroper? Of ligt straks weer een berg afval of een hoop hennepplanten in het veld? Intussen nadert uit een iets andere hemelrichting een sinister donker silhouet, met minder geluid weliswaar, maar daarom des te dreigender, de AWACS tanker..... Nee hij start niet door, blij als hij is dat hij de “save haven” bereikt heeft in deze barre boosheid.

Vanuit Bingelrade nadert een argeloos autootje en rijdt voorzichtig sturend over het besneeuwde wegdek richting Schinveld. Gek dat, zelfs als de hoofdwegen perfect sneeuwvrij zijn, men toch kiest voor deze ongestrooide sluiproutes n.b. ook nog eens verboden voor autoverkeer!

De Clouserweg naderend doemt er weer een AWACS op uit de grijze nevelen. Met zijn lichte buik doet hij denken aan een reuzenhaai. Onverstoorbaar en doelgericht glijdt hij richting basis, ongeïnteresseerd in het prachtige winterlandschap onder hem, dat niet zo onaantastbaar is als het wel lijkt.....

Na een uurtje “onbekommerd” wandelen in de felle vrieswind ga ik maar weer eens achter mijn PC zitten om dit stukje te schrijven.